

בש"פ 881/17 - שמואל דטיאשוילי נ' מדינת ישראל

בש"פ 881/17 - שמואל דטיאשוילי נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 881/17

שמואל דטיאשוילי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[05.02.2017]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"ח 57043-09-14 מיום 18.1.2017 שניתנה על ידי כבוד

השופטת ר' פרידמן-פלדמן

בשם העורר:

עו"ד איתן להמן

בשם המשיבה:

עו"ד איתמר גלבפיש

בשם משפחת המנוחה:

עו"ד דקלה שלום; עו"ד הדס גבריאלי זני

תאריך הישיבה:

ו' בשבט התשע"ז

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ר' פרידמן-פלדמן) שלא להעביר לעורר את כלל הנתונים שנמצאו בטלפון הסלולרי שלו.

ההליכים עד כה

2. ביום 24.9.2014 הוגש נגד העורר כתב אישום, המייחס לו עבירה של רצח אשתו, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עם מעצרו של העורר ביום 4.9.2014, נתפס הטלפון הסלולרי שהיה ברשותו. העורר הגיש בקשה לבית המשפט המחוזי לקבלת כלל המסרונים והנתונים שבטלפון הסלולרי שנתפס. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה, ביום 9.12.2016, להעביר את כלל הנתונים מהטלפון הסלולרי לידי בא-כוח העורר. חרף זאת, המשיבה לא מילאה את הוראות בית המשפט, ועל כן פנה העורר בשנית לבית המשפט בבקשה להורות למשיבה למלא אחר החלטת בית המשפט האמורה מיום 9.12.2016.

3. ביום 18.1.2017, לאחר שבחן תקליטור המכיל את תוכנו של הטלפון הסלולרי של המבקש, בית המשפט המחוזי קבע כי, ביחס לסרטון MOV00598- יש להעבירו לידי בא-כוח העורר, אשר יוכל להציג את הסרטון בפני העורר אך לא ישאיר בידו העתק ממנו; וביחס ליתר התמונות וסרטי הווידאו שנמצאו בטלפון הסלולרי - כי יש לדחות את בקשת העורר להעביר לידיו את תוכן המכשיר. זאת, מאחר שבית המשפט מצא כי התמונות המצולמות שנמצאו במכשיר הסלולרי הן אינן בגדר "חומר חקירה", ואין בהן כדי לסייע להגנת העורר.
4. למען השלמת התמונה, יצוין כי העורר כפר בעובדות כתב האישום, והתיק כנגדו מתנהל מזה כשנתיים (תפ"ח 57043-09-14), כאשר ביום 24.1.2017 הסתיימה פרשת התביעה, וביום 1.3.2017 עתידה להתחיל פרשת ההגנה. הערר
5. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו טוען העורר כי בפרשת התביעה נפרסה בהרחבה בפני בית המשפט מערכת היחסים שכביכול שררה בינו לבין המנוחה, כאשר המשיבה טענה כי זו היתה עכורה, ומלאת מעשי אלימות נמשכים מצדו. העורר חולק על תיאור זה, ומבקש להציג מערכת יחסים שונה לחלוטין - כאשר לשם כך, לטענתו, הוא זקוק לחומר שנלקח מהטלפון הסלולרי שלו. העורר מדגיש כי הוא פנה למשיבה בבקשה לקבלת החומרים, וכעבור זמן מה - משלא הועברו לידי החומרים - ביקש מבית המשפט כי יינתן צו מפורש להעברת החומרים. עוד מדגיש העורר כי צו כאמור ניתן ביום 9.12.2016, אך לא קיים על ידי המשיבה.
6. העורר מוסיף וטוען כי בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 18.1.2017 שגה בכך שהתעלם מן העובדה שכבר ניתן צו על ידי בית המשפט על פיו המשיבה היתה אמורה להעביר לידי החומרים, תוך שהוא מטעים כי הצו לא בוטל ואף לא נתבקש ביטולו. כמו כן, לעמדתו של העורר, אף אם אין מדובר "בחומר חקירה", הרי שאין למנוע את העברתו של החומר לידי, וזאת מאחר שמדובר בטלפון האישי שלו, ומאחר שאיש לא ביקש את חילוטו של הטלפון בכתב האישום. העורר שב ומדגיש כי אי העברת החומרים לידי מהווה פגיעה קשה באפשרותו להגן על עצמו, כאשר לשיטתו אף אם העברת החומרים תביא לפגיעה בזכרה של המנוחה - הרי שהיא אינה עומדת באופן שווה אל מול הפגיעה בזכותו להגן על עצמו ובזכותו למשפט הוגן.
7. מנגד, המשיבה עומדת על כך שהחומרים שנמצאו בטלפון הסלולרי של העורר הם אינם חומרי חקירה, ואין בהם כדי לעזור לו במשפטו. המשיבה מדגישה כי, כפי שגם הטעים בית המשפט המחוזי, החומרים כוללים חומר אינטימי שיש בו כדי לפגוע בזכרה ובפרטיותה של המנוחה - לרבות תמונות עירום וסרטונים מיניים, והדבר מהווה טעם נוסף שלא להעביר את החומרים לידי של העורר או בא-כוחו. כמו כן, המשיבה מצביעה על חומרת המעשים המיוחסים לעורר - רצח של אשתו ב-50 דקירות סכין, וכן על כך שהחומרים שנמצאו בטלפון הסלולרי שלו הינם משנת 2013, בעוד עבירת הרצח המיוחסת לו אירעה בספטמבר 2014.
8. יצוין, כי בדיון שנערך בפניי ביום 2.2.2017, משפחת המנוחה הציגה את עמדתה ביחס לערר, וטענה כי המדובר בחומר אינטימי ופוגעני, אשר העברתו לעורר עלולה לא רק לפגוע בכבודה ובפרטיותה של המנוחה, כי אם גם בפרטיותם ובכבודם של בני משפחתה.
- דיון והכרעה
9. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ובהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בפניי ובחנתי את החומרים עליהם נסוב הערר, נחה דעתי כי דין הערר להידחות.
10. בטלפון הסלולרי של העורר נמצאו חומרים אינטימיים, וביניהם צילומי עירום חלקי ומלא וכן סרטי ווידאו בעלי אופי מיני, שבהם מופיעה המנוחה. על כן, סבורני כי העברתם של חומרים אלה לידי של העורר ואף לידי של בא-כוחו, תהווה פגיעה קשה בכבודה ובפרטיותה של המנוחה, ואף תביא לפגיעה נוספת ושלא לצורך במשפחתה. יתרה מכך, מצאתי כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי שהחומרים שנמצאו בטלפון הסלולרי של העורר הם אינם בבחינת חומר חקירה, ואין בהם כדי לסייע להגנתו של העורר במשפטו. ודוק, אף אם העורר יכול להפיק תועלת כלשהי מהחומרים הנ"ל, הרי שתהא זו תועלת קטנה ולא משמעותית להגנתו. זאת, מאחר והמדובר בחומרים משנת 2013 - כשנה לפני אירוע הרצח המתואר בכתב האישום, כך שאיני רואה כיצד יש בהם כדי לבסס את טענותיו של העורר ביחס למערכת היחסים הלכאורית ששררה בינו לבין המנוחה בתאריכים הרלבנטיים לכתב האישום. במצב דברים זה, כאשר מן הצד האחד ישנם שיקולים כבדי משקל לשמירה על כבודה ופרטיותה של המנוחה, ומן העבר האחר תועלת מזערית, אם בכלל, להגנתו של העורר, אין מנוס מדחיית הערר ומהותרתם של החומרים בידה של המשיבה. אשר על כן, דין הערר להידחות.
11. סוף דבר, הערר נדחה.
- ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ז (5.2.2017).